

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף קצ"ח - ר"ב

הלכות נפילת אפיים א' - ד' אות ט'

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

**ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-617116**

**לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org**

הלכות נפילת אפים וקדשה דסיידרא:

הלכה א

(א) לאחר התפלה נופלין על פניהם שהוא בחינת העלאת מיין נוקבין שנעשה על-ידי השתוקקות וכסופין וקדשה במסירת נפש שזה בחינת נפילת אפים כמו שבכתב רבנו בפרוש במאמר המתחיל זיווג של אותיות וכו' (בסימן לא לקוטי חלק א) ועל-ידי זה אנו מצדיקין האותיות ונעשין כלי לקבל טוב, ובזה אנו גומרין לתקן ההשפעה שנמשכת בתפלה שתהיה שפע טובה וברכה על-ידי כסופין של נפילת אפים, כי העקר תלוי בכסופין אם הם וקדשה מצדיקין האותיות ועושין אותו כלי לקבל טוב במבאר שם.

ועל-כן אין אומרים תחנון ואין נופלין על פניהם בכל יום שיש בו איזה תוספת קדשה, כי כשיש בו תוספת קדשה יש בחינת תוספת נפש יתרה כמו בשבת, רק שבשבת שקדשותו גדולה יש בו נפש יתרה ממש ובשאר הימים שיש בהם קצת תוספת קדשה יש בהם בחינות וניצוצות נפש יתרה, וכשיש בחינת נפש יתרה אין צריך לפל על פניהם שעל-ידי זה מחודשין הנפש, ובזה מצדיקין השפע, במבאר שם, כי כבר נתחדש נפשו ונתוסף קדשה בנפשו בכניסת היום שזכה לבחינת נפש יתרה על-ידי הכסופין וקדשה שהם בחינת ביון ששבת וי אברה נפש שזה בחינת כסופין וקדשה שעל-ידי זה בעצמו נעשה הנפש ועל-כן אין צריך עוד לפל על פניו שהוא גם כן בחינת כסופין כנ"ל, עין שם במאמר הנ"ל היטב:

נפילות האדם למקומות נמוכים כדי לכסוף להשי"ת ביותר

לאור המבואר בלקו"מ סי' ל"א שע"י אמונה וברית זוכים לכיסופים ועי"ז יכולים להכניס החוץ לפנים היינו לעבוד את השי"ת בכל דבר ע"ש, עפ"ז מבאר סיום תפילת שחרית, כי בתפילת העמידה אחרי שנעשה יחוד גדול ונמשך שפע חרש, צריכים עתה לעשות כלי לשפע זה, והרי בנפילת אפים האדם מוריד עצמו למציאות מקום הנפילה לצעוק משם להשי"ת ולקבל שפע רחמים.

מהרנ"ת מגלה שבנפ"א יש גם מציאות עבודת האדם בכל עת של נפילה וירידה, לכסוף להשי"ת שיהיה לו אמונה ויתחזק בהעצה שצריך, שזה עיקר השפע שאדם צריך בחיים, הרי שיורד שיהיה בו מחשבות של כיסופין להשם ממקום הירידה הזו, וזה עבודת נפילת אפים.

וע"פ מה שנתבאר שעיקר הכלי הוא הרצון והכיסופין להשי"ת, הרי בזה יש לו כלי חזק ובוודאי יכול לקבל השפע של התפילה כראוי, הרי שזה ממש משלים התפילה כי הוא הכלי לקבל, ודייקא עי"ז יקבל שפע - ויש ימים שהם בחי' שבת שיש בהם כח של רצון - ועי"ז יש לבא להשתוקקות ויכולין להתעורר, ולכן אין אומרים אז נפילת אפים.

א אע"פ שמבואר בכ"מ שכל סדר התפילה וכו, הוא עצם הכלי, בכ"ז יש לעשות עוד כלי למציאות התגלות השפע גם אם כבר יש לו כלי, כי צריכים כלי יותר קרוב אלינו, והרי מקום האדם בעוה"ז הוא קרוב למציאות התערבות טו"ר וכו, המקום שיש לתקן ולברר, וכדי שיהיה בו המשכת השפע עד מקומו ברוחני, וכן המשכת השפע למעשה ממש בכל מה שצריך, הרי צריך כלי קרוב אליו מאד וזה בנפ"א כמ"ש.

ליקוטי הלכות ח"א דף קצ"ח - ר"ב הלכות נפילת אפים א-ד אות ט'

ועל-כן אומרים אחר כך קדשה וְסִידְרָא כְּרִי לְהַמְשִׁיד קְדֻשָּׁה עַל עֲצָמָיו כְּרִי שְׁהֵיָה כָּלִים רְאוּיִים לְקַבֵּל טוֹב, וְעַל-כֵּן אומרים הַקְדְּשָׁה בְּלִשׁוֹן הַקְדֵּשׁ וּבְלִשׁוֹן תְּרֻגָּם כְּרִי לְהַשְׁלִים הַלִּשׁוֹן הַקְדֵּשׁ עַל-יְדֵי לִשׁוֹן תְּרֻגָּם שֶׁזָּה בַחֲנִינֵת שְׁלֵמוֹת לִשׁוֹן הַקְדֵּשׁ, שֶׁעַקֵּר הַקְדֵּשׁ עַל-יְדֵי שְׁלֵמוֹת לִשׁוֹן הַקְדֵּשׁ שֶׁעַל יְדוֹ זֹכִיךְ לְשִׁמְרֵת הַבְּרִית שֶׁהוּא עֵקֶר הַקְדֵּשׁ, כִּי כָּל מְקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא גֶרֶר עָרוּהָ אֵתָּה מוֹצֵא קְדֻשָּׁה, כִּמוֹ שֶׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (וַיִּקְרָא רַבָּה כו') וְעַל-יְדֵי קְדֻשָּׁה זֶה שֶׁהוּא בַחֲנִינֵת שְׁלֵמוֹת לִשׁוֹן הַקְדֵּשׁ בַחֲנִינֵת שְׁמִירַת הַבְּרִית עַל-יְדֵי זֶה עוֹשִׂין כָּלִים קְדוּשִׁים לְהַמְשִׁיד הַשְּׁפַע לְמַטָּה, כִּי עֵקֶר תִּקּוֹן הַכָּלִים שִׁיקְבְּלוּ טוֹב הוּא עַל-יְדֵי שְׁמִירַת הַבְּרִית כִּנ"ל:

וְכֵן שְׂאֵר הַפְּסוּקִים שֶׁל 'וְבָא לְצִיּוֹן' בְּלִים הֵם הַשְׁתוֹקְקוֹת וְכִסּוּפִין אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַכֹּל כְּרִי לְתַקֵּן וּלְצִיֵּר הַכָּלִים לְטוֹב לְהַמְשִׁיד הַשְּׁפַע טוֹבָה וּבִרְכָה, כִּי אִז הוּא הַמְשַׁכֵּת הַשְּׁפַע לְמַטָּה כַּמוֹכָא:

ובכך מגלה שהלשונות של ובא לצייון הם מציאות של השתוקקות ורצון, כי צריכים עוד כלי להמשיך השפע למה שצריכים למעשה, ומבאר שה ענין מה שמתרגם הקדושות וכו', כי עיקר השפע הוא לזכות לשבר הרע של תרגום ולקדש הטוב שזהו בחי' ברית, והוא הרי מציאות הרצון, ועיקר מה שאדם צריך לכסוף לזכות, הרי בזה נמצא התגלות השפע שאומר מציאות הקדושה שנמשך לגלות שהשי"ת קדוש וברוך וימלוך, שזה מציאות שפע הטוב והמוחזן כידוע, ואומרים תרגום שימשך הטוב לתת לנו כח להשלים הטוב ע"י תרגום.

טעם שאין אומרים בשבת ויום טוב 'ובא לצייון' רק בסוף היום

ועל-כן בַּשַּׁבָּת וְיוֹם טוֹב אֵין אומרים קְדֻשָּׁה וְסִידְרָא בְּשַׁחֲרִית כִּי אִם בְּמִנְחָה, כִּי בַחַל אֵין נִמְשָׁד הַשְּׁפַע כִּי אִם בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה וְאַחַר כֵּן נִסְגַּר הַשַּׁעַר, אֲבָל בַּשַּׁבָּת וְיוֹם טוֹב כָּל הַיּוֹם קְדֵשׁ, כִּי הֵם עֲצָמָם אוֹת וְנִמְשָׁד הַשְּׁפַע כָּל הַיּוֹם וְעַל-כֵּן אֵין אומרים קְדֻשָּׁה וְסִידְרָא כִּי אִם בְּגִמְרוֹ הַיּוֹם שֶׁהוּא תְּפִלַּת מִנְחָה. וְכֵן בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים שֵׁישׁ עוֹד תְּפִלָּה יִתְרָה אֵין אומרים כִּי אִם בְּתְּפִלַּת הָאֲחֻזָּנָה שֶׁהִיא תְּפִלַּת נְעִילָה שֶׁהוּא בְּגִמְרוֹ הַיּוֹם, כִּי בְּגִמְרוֹ הַיּוֹם אומרים הַקְדֵּשׁ הַנ"ל כְּרִי לְתַקֵּן וּלְצִיֵּר הַשְּׁפַע שְׁמַמְשָׁכָה כָּל הַיּוֹם שֶׁתְּהִיָּה שְׁפַע קְדֻשָּׁה טוֹבָה וּבִרְכָה כִּנ"ל:

ובשבת הרי כולו קודש ואין צריכים לדרת, רק לעת מנחה מאירים לעולם הבריאה למציאות הכי נמוכה שיכולים להאיר בשבת בעצמה, ועושים כלי לשפע הרצון של עת רעוא דרעוין.

הלכות נפילת אפים הלכה ב נכללת בהלכות נשיאת פנים הלכה ב:

והלכות נפילת אפים הלכה ג לא מצאנו באמתחת כתביו הקדושים ולא נודע לנו אם בארה בפעם השלישית גם כן, אך נאבדה בעונותינו הרבים כמו שפמחה וכמה הלכות נאבדו או לא בארה אז:

נפילת אפים ד:

ובו יתבאר ענין פורים ופסח וארבע פרשיות:

על-פי התורה 'אמצעותא דעלמא היכא' וכו' בסימן כד בליקוטי חלק א עין שם כל התורה מראשה לסופה:

והכלל שעל-ידי עשיית המצוה בשמחה זוכין להעלות השכינה מהגלות ולעלות מדרגא לדרגא ומעולם לעולם עד שזוכין לעלות למעלה למעלה עד שזוכין להשיג אור האין סוף בחינת מטי

ולא מטיי שהוא למעלה מנפש רוח נשמה למעלה מהספירות וכו', עין שם כל זה היטיב מה שכתב שם שמפנימיות הברכאן שהם דקות הברכאן נתברך המסדר והמישב את המחין שהוא בחינת הפתר שהוא הבחינה המעכב והמסדר את המחין לכל יְהִרְסוּ לַעֲלוֹת אֶל ה' וכו' שעל-ידי בחינת הרדיפה והמעכב על-ידי זה נעשין בחינת התשעה היכלין שעל ידם משיגין אור האין סוף בבחינת מטיי ולא מטיי וכו', עין שם כל זה היטיב:

במאמר אמצעיתא מבואר גדול כחה של שמחת המצות לתקן השכל והנפש של כל אדם, כי עיקר תיקון האדם הוא שיזכה לנפש, אח"כ לרוח ואח"כ נשמה, וצריכים תשובה וכו' לזכות לכך, כי עיקר הכח לזכות לתקן הנר"ן הוא ע"י מה שלמעלה, היינו לזכות לתפוס הארת אור א"ס ע"י שמחת המצות, ומתבאר בהמאמר שיש התחלה של פעולת השמחה ויש מה שמתחזק יותר, ולפי מה שאוחזים יותר בשמחת המצות להיות תמיד בשמחה, כך בתחילה עולה מהקליפות, ואח"כ נעשה עליה יותר לנה"י, אח"כ עליה לחג"ת, ואח"כ חב"ד, ואח"כ מפנימיות הברכאן נעשה ענין של תיקון האמונה, ושם יש ענין של תיקון הכתר ע"י בחי' המעכב בבחי' מטיי ולא מטיי שע"ז יכול לתפוס אור הכתר היינו לזכות לתיקון השכל והרעת.

אין צריך להיות בתמידות בהתעלות העולמות, אלא להתעלות ואח"כ להמשיך השארה משם

ומבואר שם שכל זה הוא בעולם העשיה, וכל זה ממשיך ברגות יותר גם ביצירה ובריאה ואצילות כמבואר שם, הרי מהרנ"ת חוזר על ענין זה, שהוא יודע בפנימיות עבודת תפילת שחרית, שבקרבנות נעשה עליית עולם העשיה וכו' כמו שמזכיר בזה, כי בבוקר אנו זוכים להעלות העולם לקבל חיות חרש בעמידה, ואח"כ יורד ונמשך שפע הקדושה ונשאר תמיד כי אין צורך להיות בבחי' זאת כל הזמן, רק לעלות בזמן התפילה ואח"כ לקבל השארה משם. ומה שמבואר כאן הוא בענין העליות של עשיה, וכך יש בכל העולמות כמ"ש מזהרנ"ת.

ועפ"ז הרי מובן עליית האדם בעמידה שהוא בחי' א"ס, ואז ליחוד קוב"ה ושכינתיה בדרך שנמשך פנימיות אור המופלא, והרי יש לקבלו בבחי' כח המסדר ומיישב המחויי שהוא ע"י המעכב, והרי זאת ענין של נפילת אפיים שאנו נופלים תיכף אחר התפילה כדי ליישב המחויי ע"י המעכב.

ומתוך הענין זה יש לנו לקבל נוראת ענין העליות של התפילה, ומה שמהרנ"ת חוזר להודיע שכל זה ממש נמצא בכח האדם לזכות בכל היום כאשר יתחזק ללכת בדרכי שמחת המצות שבוודאי צריכים להתעורר בזה הרבה פעמים כל היום לשמוח מאד בהש"ת בכל מצוה אשרינו - ועי"ז יתעלה וכו', וגם שם צריך לדעת ענין המעכב כמה שיתבאר בהמשך.

א) וזה בחינת נפילת אפיים שא"ז הוא תכלית היחוד והזווג העליון, כמובא בכונות התפלה, כי כל הבחינות הנ"ל המבארין בהתורה הנ"ל, דהיינו שמלכות עולה מן הקלפות ומלכות מלביש ועולה לבחינת נה"י [נצח הוד יסוד], ונה"י לחג"ת [תכמה גבורה תפארת], וחג"ת לחב"ד [תכמה בינה דעת] וכו' כל זה הוא פונת סדר התפלה שאומרים מתחלה קרבנות וקטורת, ואחר כך פסוקי דמרה, ואחר כך ברכת קריאת שמע, ואחר כך התפלה שמונה עשרה וכו' שעל-ידי כל זה עולין

ליקוטי הלכות ח"א דף קצ"ח - ר"ב הלכות נפילת אפיים א-ד אות ט'

העולמות בבחינת המבארין בתורה הנ"ל שמלכות עולה מן הקלפות ומלכות מלביש נה"י וכו' וכו', כמבאר היטב בפגנות.

ורבנו זכרוננו לברכה גלה ובאר שכל סוד עלית העולמות בבחינה הנ"ל נעשין על-ידי עשית המצוה בשמחה כנ"ל. נמצא שעשית המצוה בשמחה ובחינת סדר התפלה הם בחינה אחת שעל ידם עולין העולמות בבחינה הנ"ל המבארין בתורה הנ"ל שהם סוד פגנות סדר התפלה כנ"ל עד שזוכין על-ידי זה לעלות עד הכתר לברך ולתקן בחינת המסדר והמישב את המחזין שעל-ידי זה זוכין להשיג אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי שעל-ידי זה נעשין בחינת התשעה היכלין הנ"ל כנ"ל.

וזהו בחינת נפילת אפים אחר גמר התפלה, כי אחר גמר התפלה אז כבר נגמרו עלית כל העולמות למעלה עד אצילות למעלה למעלה כמובא בפגנות. ואז צריכין להפיל באור האין סוף שזהו עקר סוד היחוד והזווג שנעשה בגמר התפלה, כי עקר בחינת היחוד והזווג הוא התחברות עלמא תתאה בעלאה, כמובן בזהר בכמה מקומות ובפרט בפרשת ויגש על-פסוק כי הנה המלכים נועדו וכו', עין שם הינו בשהנפש מישראל שהיא בחינת עלמא תתאה נגד אור אין סוף ברוך הוא כשזוכה להיות נכלל באור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי, זהו בחינת תכלית היחוד והזווג של עולמות עלינים וזה אי אפשר כי אם על-ידי תקון המסדר והמישב את המחזין שהוא בחינת כתר כנ"ל שעל-ידי בחינה זו נמשך בחינת מעכב אל המחזין לכל ירסו הגבול ועל-ידי שני בחינת אלו דיקא, דהינו הרדיפה והמעכב על-ידי זה דיקא נעשין ההיכלין הנ"ל שעל ידם משיגין אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי שזהו עקר בחינת היחוד כנ"ל.

שלימות היחוד בנפילת אפיים ע"י הכאת הרדיפה והמעכב

וזה בחינת נפילת אפים שאז הוא עקר בחינת היחוד והזווג כמבאר בפגנות כנ"ל ועל-כן צריכין אז לפל על פניו, שזהו בחינת ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקים שבחינה זאת נמשכת מבחינת המסדר והמישב שנתברך מפנימיות הברכאין וכו' כנ"ל שהוא בחינת הכתר כנ"ל ומבחינה זאת יש כח בהמחזין לעכב את המחזין מרדיפתו וכו' כנ"ל שזהו בחינת נפילת אפים בחינת ויסתר משה פניו בחינת הכח המעכב המסדר והמישב את המחזין כנ"ל שעל-ידי זה דיקא משיגין אור האין סוף ברוך הוא כנ"ל:

כי כל המבואר בהמאמר נעשה בעשיה לכו, בכח השמחה במצות השם, וכך נמשל העליה יותר ויותר, כמו שנעשה בעת התפילה ומגיע לבחי' הרדיפה אחר אור גדול, ושם צריכים מעכב, לכן אומרים שם תיכף נפילת אפיים, ומובא ששם עיקר השגת תכלית תיקון הנפש.

ב) ועל-כן צריכין לומר ודוי על חטאיו קדם נפילת אפים. זה סוד מה שכתב רבנו זכרוננו לברכה שם בהתורה הנ"ל על מה ששאלו סבי דבי אתונא מי יימר ופרש שם, מי יכול לכנס להיכלי התמורות להעלות הקדשה והשמחה משם כדי שעל-ידי זה תעלה השכינה מהגלות ותעלה בכל עליות הנ"ל עד שיזכה להשיג אמצעותא דעלמא שהוא בחינת אור אין סוף, עין שם.

וזה בחינת ודוי על החטאים שאומרים קדם נשיאת אפים שאז הוא תכלית היחוד שנכללין באין סוף בבחינת מטי ולא מטי וכו' כנ"ל, כי אי אפשר להשיג זה האור בחינת אור אין סוף כי אם על-ידי שמעלין כל ניצוצות הקדשה מעמקי הקלפות שזהו בחינת עלית השכינה מהגלות כנ"ל

ולזה צריכין ודוי דברים, כי על-ידי כל החטאים נופלין ניצוצי הקדושה בין הקלפות שזוהו עקר פגם של כל החטאים שבעולם כידוע ועקר הפגם הוא מה שמתגבר חס ושלום העצבות על-ידי החטאים בבחינת (תהלים לח) אדאג מחטאתי, בחינת (בראשית ו) ויתעצב אל לבו, כי השכינה שהיא כלליות הקדושה היא שמחתן של ישראל והקלפות שכנגד הקדושה הם בחינת עצבות תוקפא דינא, כמבאר בהתורה הנ"ל ועל-ידי החטאים גורמים חס ושלום, שניצוצי הקדושה בחינת ניצוצי השמחה לשמח בהשם יתברך לשמח בשמחת אחרותו יתברך אלו ניצוצות השמחה הם בחינת ניצוצי הקדושה שנופלים בין הקלפות שהם בחינת עצבות, כי השמחה היא הקדושה כנ"ל ואזי העצבות והמרה שחורה מתגבר חס ושלום ואינם מניחים לישראל לשמח. וזה עקר גלות השכינה עקר פגם כל החטאים שבעולם.

ועל-כן אחר התפלה שצריכין לכלל באור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי כנ"ל, שזהו אי אפשר כי אם על-ידי שמחה כנ"ל ומחמת שעבשו בגלות, השכינה שהוא בחינת השמחה בגלות, על-כן אי אפשר לזכות לשמחה כדי להשיג אור האין סוף כנ"ל כי אם על-ידי שיוודין לעמקי הקלפות להעלות ניצוצי השמחה שהם ניצוצי הקדושה להעלותם מעמקי הקלפות שעל-ידי השמחה הזאת עולין מעולם לעולם וכו' עד שמשגיגין אור האין סוף בבחינת הנ"ל ועל-כן צריכין ודוי דברים אז, כי על-ידי הודוי שמתודין על החטאים על-ידי זה מתכפרין החטאים, כמו שכתוב (משלי כח), ומוזרה ועזב ירחם, כי על-ידי הודוי מעלין כל הניצוצות שנפלו על-ידי החטאים ואז כשעולין ניצוצות הקדושה על-ידי מחילת עונות שזוכין על-ידי הודוי אזי עולה השמחה מהגלות שהוא עקר הקדושה כנ"ל ועל-ידי שמחה זאת זוכין להכלל באור האין סוף להשיגו בבחינת מטי ולא מטי כל אחד לפי בחינתו.

וזוהו בעצמו בחינת נפילת אפיים שמבאר בכונות שאז מפילין את עצמם למטה למטה לסטרא דמותא כדי להעלות הקדושה משם ואז נעשה תכלית היחוד, עין שם, הינו כנ"ל, כי הא בהא תליא, כי אי אפשר להשיג ולהגיע לבחינת תכלית היחוד שהוא בחינת השגת אור האין סוף בבחינת הנ"ל כי אם על-ידי שמחה שזוכין על-ידי שיוודין לעמקי הקלפות להעלות הקדושה שהוא השמחה משם כנ"ל שזהו בחינת מי יימר הנאמר בהתורה הנ"ל:

מהרנ"ת בא לגלות בזה מציאות העבודה שלנו נגד משכית העצבות, איך נזכה לגרש העצבות ומ"ש ולבא לשמחה גדולה מתוך הבנת מה שבזה המאמר מבואר בפירוש הגמרא של סבי דבי אתונה שענה להם רבי יהושע בן חנניה, על ששאלוהו איך שייך להגיע לשמחה, שהיא אמצע העולם, וענה להם שבוודאי זה אפשרי ע"י שמחת המצות, שזה תוכן מ"ש 'וקפא לאצבעתיה', והם המשיכו לשאול 'מי יימר', היינו שהרי לזכות לעורר כל העליות הנ"ל מוכרח לברר משבירת הכלים ומתוך כל הניצוצות שנפלו ע"י החטאים ועוונות, ואיך יכול אדם לרדת ולעלות משם?

וענה להם שזה כל ענין שמחת המצוה שבזה יכולים להחזיק מעמד בכל ירידה ולא ליפול, רק לשוב בתשובה ולעלות לתקן הכל, שזה בחי' מי יימר. הרי עפ"ז מבואר מתוך ביאור ענין נפילת אפיים אשר ידוע בכתבים שענינו בירור הניצוצות שנפלו לעומק הקליפות - ובא להסביר לאחר שביאר לעיל שזהו השגת השלימות ממש, איך מבאר כאן להיפך, שזה בירור הכי נמוך? אך לאור המבואר שמוכרח לרדת לבחי' 'מי יימר' מובן שבאמת יש שם שני הרברים - ולזה יש להתוודות שם כדי לברר ולתקן הנפילה ע"י תשובה ושם יורד ועולה לקבל ביטול לא"ס.

ליקוטי הלכות ח"א דף קצ"ח - ר"ב הלכות נפילת אפיים א-ד אות ט'

מהות העצבות הוא פגם הנפש שאינה מיושבת ומסודרת

ובתוך זה מראה שורש מציאות השמחה והעצבות, כי העצבות הוא פגם הנפש שאין בה תיקון המסדר ומיישב, ואין בו כוחות העליה מהקליפות והברכות והמוחין - שזה כמה דרגות של שמחה, ולזה רחוק בעיקר ממציאות כח השמחה שהוא ישוב הרעת אמיתי, שמבין השמחה בהשי"ת, אך אם אין כח המיישב, האדם מבלבל ואינו שמח, הרי שנפילת הניצוצות זאת עיקר העצבות בחי' 'אראג מחטאתי'.

והרי התיקון בנפילת אפיים הוא שע"י הווידי נופלים לתוך מקום העצב ומכניס שם הארת כח ישוב הרעת ומתעלה הניצוצין, כי כל ענין של העלאת כוחות הקדושה בחי' הניצוצות של כבוד השם שיש בכל דבר שיש לתקן הוא כלי שלשמה כל ירידה נעשה כלי לעצב, ולזאת בתיקון הניצוצות מתגלה השמחה, וזה יסוד כל המשך ההלכה הזו.

תנועת התפילה מתחילה היא להתעלות ולרדוף להשיג אור, אך בנפילת אפיים התנועה היא לרדת בשמחה יתרה לסדר וליישב השכל ע"י המעכב

ואף-על-פי שכבר העלינו ובררנו את הקדושה מעמקי הקלפות על-ידי אמירת קטרת וקרננות בבחינת (משלי כז) קטרת ישמח לב, בי על-ידי קטרת עולה הקדושה שהיא השמחה מהקלפות, כמבאר בהתורה הנ"ל אף-על-פי-כן עתה אחר גמר התפלה קדם שזוכין לתכלית היחוד להשיג אור האין סוף בבחינת הנ"ל צריכין לחזור ולירד להעלות הקדושה מעמקי הקלפות שזהו בחינת ודיו דברים בחינת נפילת אפיים כנ"ל, כי מתחלה בררנו הקדושה והשמחה בשביל עלית העולמות כדי שנוכל לעלות מעולם לעולם כדי שנזכה להשיג המחין הקדושים כדי שנזכה לרדף להשיג אור האין סוף שכל זה אנו עוסקין לעשות על-ידי עבודתנו מתחלת סדר התפלה עד סוף שעל-ידי שעולין מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה וכו' ומלכות מלביש נה"י ונה"י מלביש חג"ת וכו' וכו', אבל עכשיו שכבר זכינו להמחין, אבל העקר מה שצריכין עכשיו הוא לתקן בתכלית השלמות את המסדר והמישב את המחין, דהינו בחינת המעכב הנ"ל ובשביל זה צריכין שמחה יתרה וצריכין לחזור ולירד לעמקי הקלפות לברר הקדושה מעמקי הקלפות על-ידי ודיו דברים ונפילת אפיים שמפילין עצמן למטה כדי שנזכה להעלות השמחה מעמקי עמקי הקלפות כדי שיתברך וישלם בתכלית השלמות המסדר והמישב כדי שנזכה להשיג אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי, כי עקר שלמות ההשגה הוא על-ידי כח המסדר והמישב הנ"ל שהוא בחינת פתר שגבוה מן הכל שעל-ידי זה דיקא משיגין אור האין סוף על-ידי הרדיפה והמעכב דיקא כנ"ל.

כי עקר תקון המסדר והמישב הוא על-ידי השמחה, כי המסדר והמישב הוא בחינת פתר ששם מקור השמחה בחינת (ישעיה לה) ושמחת עולם על ראשם, על ראשם דיקא זה בחינת פתר שהוא למעלה מהראש שהוא בחינת המחין כי השמחה מרחבת המחין ואז יש להם כח לסבל מה שמשיגין מאור האין סוף ולבלי להרס את הגבול, אבל העצבות חס ושלום מצמצם את הרעת עד שהוא קטן מהכיל את האור ואז אינו יכול לסבל אפלו מעט ניצוצי האור שמאירין לו ויכול להרס את הגבול חס ושלום ועל-כן עקר ההשגה על-ידי השמחה בבחינת (שבת ל) אין השכינה שורה מתוך עצבות אלא מתוך שמחה:

הרי שכל התחלה הוא ע"י שמחה בבחי' קטורת ישמח לב, ויש לעלות במעלות השמחה יותר

ויותר וכך כאשר באים לאיזה קדושה יותר גבוה מוכרח שמחה יתרה לקבל הארת הרעת של השבת, של המצוה היותר גדולה, ושם יש כל הענין של הבירור מתוך התמורה, הרי ששם יתגבר יותר עצבות ויש להתגבר מאד, וכל זה הוא גם בעת העמידה ותכלית הגדלות של התפילה היומית, שיש לברר עוד פעם התמורות.

ג) ועל-כן בשבת יום טוב ושאר ימים שאין אומרים בהם תחנון אין בהם נפילת אפיים, כי שבת הוא מעין עולם הבא שאז תגדל השמחה מאד בחינת (ישעיה נה) כי בשמחה תצאו בחינת (שם כה) ואמר ביום ההוא וכו' זה ה' קנינו לו נגילה ונשמחה בישועתו וכו' וכן ביום טוב וכל הימים שאין אומרים בהם תחנון כלם הם בחינת ימים טובים שמאיר בהם הארת שבת ועל-כן אין אומרים אז ודוי ואין נופלים אז על פניהם, כי אז אין שליטה להקלפות שהם בחינת עצבות ועל-כן אז השמחה בשלמות ואין צריכין אז לירד לעמקי הקלפות להעלות השמחה משם כי אז אין להקלפות שהם העצבות שליטה כלל ואז נתעורר בחינת שלמות השמחה שלעיתיד כנ"ל ועל-כן אז ממילא זוכין להשיג אור אין סוף בבחינת הנ"ל שעקר השגתו על-ידי השמחה, כי אז הם ימי שמחה ואין צריכין אז לירד להעלות ולברר השמחה מהקלפות, כי אז אין להקלפות, שהם העצבות, שום שליטה כלל ואז מאיר השמחה ממילא מעצם תוספת קדושה שבאותו היום שזאת התוספת קדושה של אלו הימים שאין אומרים בהם תחנון הוא בחינת שבת שהוא מעין עולם הבא שאז הוא עקר השמחה ועל-ידי זה נכללין באור האין סוף בבחינת הנ"ל, ואין צריכין אז ודוי דברים ולא נפילת אפיים כלל מחמת גדל השמחה שמאיר אז כנ"ל:

אבל בשבת ויו"ט צריכים להתגבר נגד כל קטנות ועצב, בכח מצות קדושת השבת שמתקן ומברר כל הניצוצות והכוחות, ולעורר האמונה בזה עד שיבא לשמחה גדולה שזה הכח של כל שבת וחג לתקן הכל, כי יש להזהר מאד בשמחת יום השבת, אלא שאין צורך לעורר הבירור ע"י תשובה וירידה לוודוי כמו בכל יום, אלא לעורר כח השבת וחג ולחזור עי"ז לשמחה במצות השם.

ד) וזה בחינת פורים שעקר מצות פורים הוא לשמח בכל עת, לשמח את עצמו בכל מיני שמחה, כמו שכתוב (אסתר ט) לעשות אותם ימי משתה ושמחה וכמו שנוהגים כל ישראל לשמח בכל מיני שמחות בפורים שזהו עקר מצות פורים, כי עקר הכנעת הסטרא אחרא שהוא זהמת הנפש הוא בפורים, כי אז מכניעין קלפת המן עמלק שהוא עקר זהמת הנפש שנמשך על-ידי חטא עץ הדעת שמשם אחיזת המן הרשע ימח שמו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תלין קלט), המן מן התורה מנין, שנאמר (בראשית ג), המן העץ וכו' נמצא שהמן הרשע ימח שמו הוא בחינת פגם עץ הדעת טוב ורע שעל-ידי זה נמשך זהמת הנפש ועקר זהמת המן זהמת הנפש, הוא בחינת עצבות ומרה שחורה שמתגברים בכל עת על ישראל ואינם מניחים אותם לשמח, כי עקר הסטרא אחרא הוא עצבות כנ"ל שזה נמשך מפגם עץ הדעת בחינת (שם) בעצבון תאכלנה שנגזר אז בחינת (שם ו) ויתעצב אל לבו הנאמר בדור המבול שכל זה נמשך על-ידי פגם עץ הדעת כידוע.

עקר הקדושה הוא שמחה

כי עקר הקדושה הוא שמחה, דהיינו לשמח בהשם יתברך, כי מי שיש לו אמונה שלמה בהשם יתברך בודאי ראוי לו לשמח תמיד בהשם יתברך וזה הדבר אי אפשר לבאר בכתב, כי הוא לכל

ליקוטי הלכות ח"א דף קצ"ח - ר"ב הלכות נפילת אפיים א-ד אות ט'

חד כפוסים מה דמשער בלבה וכבר מבאר בדברינו מזה כמה פעמים, והמן ועמלק שהם בחינת המחקרים והכופרים מהם נמשך עקר העצבות והמרה שחורה, כי עקר השמחה הוא שמחת המצות בחינת (תהלים יט) פקודי ה' ישירים משמחי לב ומי שמאמין בהשם יתברך ובתורתו הקדושה בתמימות ובפשטות כמו שכל ישראל מאמינים, בודאי אין שמחה בעולם כמו שמחת עשית המצוות שאנו זוכין לעשות נחת רוח ליוצרנו ובוראנו יתברך, ואנו קונים לנו חיי עולם לעולמי עד ולנצח נצחים על-ידי חוטי הציצית שקונים אותו בעד גדול אחד ואנו נכללים על-ידי זה באור האין סוף, היש שמחה גדולה מאז?

פי זה כל אדם יכול להבין שבעולם הזה אין שום שמחה בעולם, כי מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש ואם יצבר בעפר כסף וזהב סוף כל סוף מה יתרון לו בכל זה כי לא במותו יקח הכל והכל יודעין שסוף אדם למות ומינו בצל עובר, ומי שיש לו רק איזה רשימה בעלמא של שכל אמתי אפלו נכרי יכול להבין שאין שום שמחה בזה העולם כלל, כי אחרית שמחה תוגה, ועל זה נאמר ולשמחה מה-זה עושה (קהלת ב):

בזה פותח ללמד לנו יסוד החיים להיות בשמחה תמיד, כי נרמה לאדם שאין דבר כזה להיות בשמחה - נרמה שזה סתם ענין של מצב רוח בא והולך, עתים כך עתים כך, יש דברים שגורמים שמחה ויש שמונעים השמחה, וכאילו אין שום מצוה בזה, ואין בזה יסוד של יהדות.

הרי בזה פותח לשנות לנו את החיים לגמרי. ומראה שחסרון השמחה אינו 'מצב רוח' אלא אחיזת המן עמלק, כח מציאות הדינים, וזה מבחי' נפילות הניצוצות כנ"ל, אבל יכולים לתקן דייקא ע"י אמונה ושמחה.

ומבאר שבאמת כל מה שנרמה לאדם במציאות, אינו אמת, כי באמת אין שום רווח בכלום, רק כמה שזוכים לעשות רצון השם בלבד, וזה באמת בוודאי יש הרבה בכל אדם, ולמה אינו חושב ועושה עיקר מזה? זהו הרמאות של המן, ועלינו להזהר לעשות זאת לעיקר, ולהתחיל לחיות בשמחה, כי זה עיקר העבודה וביטול הדינים, ולזה פורים הוא עיקר שבירת הדינים ועיקר התחלת החיים ומקור המשך השמחה בעולם - כמ"ש.

ועל-כן אלו המחקרים והכופרים אין להם שום שמחה אמיתית כלל והפרת פניהם ענתה בם שעל-פי רב הם מלאים עצבות יגון ואנחה כי מהיכן יקבלו חיות ושמחה אמיתית מאחר שכופרים בתורתו הקדושה ובעשית מצותיו יתברך ובודים מלבם טעמים של הכל ושטות על עשית המצות הקדושים. ויחפאו על ה' ועל תורת משה דברים אשר לא פן אשר ברו מלבם, באלו חס ושלום כל טעמי המצות הקדושים הם נימוסיות חס ושלום בשביל תקון העולם, תקון המדינה חס ושלום, אוי להם ואוי לנפשם, תפח רוחם ונשמתם כי אין כפירה גדולה מאז ולדבריהם הרעים והזרים והמרים והמטנפים בודאי אין לשמח בשום מצוה חס ושלום מאחר שתכלית המצוה הוא בשביל תקון זה העולם ואם בגוף העשירות והממון ושאר חפצי העולם אין שום שמחה אמיתית, כי אחריתו מרה פלענה כנ"ל, מפל שכן איך ישמח בהמצוה שהיא רק בשביל קיום נימוס המדינה חס ושלום לפי דעתם הרעה והמשפשת ואיך ישמח במצות סבה מאחר שאומר עליו טעם של שטות כזה שאז טוב לישוב באויר כזה והוא בעצמו יודע שזה שטות, כי על-פי פשוטו בודאי אז טוב יותר לשבת בביתו מלישב בספה ואם יצא לישוב בצל יעשה לו אהל של פשתן בדרך השרים ולא סבה העשויה כדונו שסככה מפסלת גרן ויקב דיקא וכן בשאר המצוות.

ואין צריכין לחזור לסתור שטותים ושקרים ודברים בדיינים כאלה שהם הם עקר האפיקורסות והכפירות שכופרים בתורת משה לגמרי ומחפין השקר שלהם בשטותים כאלה כאלו הם מתרצים את דברי משה רבנו עליו השלום ונותנים טעם לדבריו טעמים מרים וסרוחים שכאלה אם יש טעם בריר חלמות ושטותים כאלה, בפרט עתה שכבר זכינו לספרי הזהר הקדוש וכתבי האריז"ל שמבאר בהם שכל מצוה ומצוה מרמז לדברים גבוהים ועליונים מאד מאד עד אין סוף ואין תכלית, כי הם חיינו וארץ ימינו בזה ובבא לעולמי עד ולנצח נצחים ואנו בני ישראל אשר השם יתברך הבדילנו ברחמי מן התועים והכופרים האלה שהם בודאי מן הערב רב

מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו וכו'. כמה וכמה יש לנו לשמוח בכל עת ובפרט כשאנו מגיעים לעשות איזה מצוה, אשר אנו זוכים ברגע קלה של עשית המצוה להיות נכללים בהשם יתברך באור האין סוף ברוך הוא. ואנו קונים לנו חיי עולם לעד ולנצח על-ידי כל מצוה ומצוה שרבים בכלם קלים לעשותם ונעימים מאד, כמו שכתוב (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכו' ואין להאריך בזה לאחינו בני ישראל מאמינים בני מאמינים, כי החכם יבין מדעתו כמה יש לו לשמוח בשעת עשית כל מצוה ומצוה ודיקא על-ידי שמחת המצוה על-ידי זה ודיקא עקר עלית השכינה מהגלות עד שזוכין להעלות כל העולמות למעלה למעלה עד שמשיגין אור האין סוף בבחינה הנ"ל כנ"ל:

כולם יודעים האמת שאין שום נחת מעוה"ז רק מזהתכלית הנצחי, אלא שזה נשכח לגמרי, והנה מההרנ"ת נותן לנו את האוצר הזה

מה שמהרנ"ת מראה בזה הוא תכלית האמת, וידוע לכל השרים המלכים והעשירים והמנהיגים והמצליחים - וכן ידוע לחכמים מחוכמים - ולעת זקנה מתחילים הכל להבין - אלא שבא מההרנ"ת ונותן לנו אוצר נפלא זה ועלינו לקבל זאת ליסוד החיים, כי יש שיודעים האמת אבל עדיין הם עסוקים בזה - והנפקא מינא האם אתה שמח וקרוב להשם.

כאשר בוודאי עיקר עבודת האדם הוא בתורה ותפילה ולזכות לתשובה שלימה לתקן כל מעשיו - ובמציאאות יש שזוכים להרגשת החיות שבתורה - אבל יש מה שעובר הרבה בגשמי וברוחני בגוף וגם בנפש - ונשכח כל מציאות קבלת עול אחרות השם ומציאות הקרבה להשי"ת - ובהלכה זו מביא עלינו אור מופלא של נקודת עיקר היהדות והדרך לתקן הנר"ן - וכל זה ע"פ המצות של ימי הפורים - כאשר מגלה שמצות פורים הוא להיות בשמחה בכל יום יום - ומתגלה עוצם הפלגת עבודת יום הפורים שהוא התגלות האמת של נקודת הקרבה להשם בשמחה - ומוכן שזה מה שרצה המן להשמיד ולהרג, כי הוא עיקר מציאות עמלק אשר הכנעתו בפורים ע"י קדושת בחי' מרדכי ואסתר הוא אור הצדיק בחי' כח משה רבינו שנתן התורה והשמחה, ונמשך ע"י מרדכי בבחי' כח הצדיק שנמשך לכל דור ודור.

וזה עקר בחינת פורים שהוא בחינת עשית המצוה בשמחה, כי אז שמחים כל ישראל בשמחה גדולה מאד עד אין סוף ואין תכלית, כי המן זהמת הנחש הוא בחינת עצבות כנ"ל, כי המן בגימטריא צ"ו עם הכולל שהוא בחינת תקף הקלפות שבעשיה, כמבאר בפנות, כי אין צ"ו אלא עבודה זרה, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין נו) הינו שעקר בחינת צ"ו, שהוא בחינת כלליות צווי המצות, העקר הוא בשביל להכניע העבודה זרה שהם הכפירות שהם בחינת המן שעולה צ"ו עם הכולל שהוא כופר בעשית המצות ועבודה עליהם

ליקוטי הלכות ח"א דף קצ"ח - ר"ב הלכות נפילת אפיים א-ד אות ט'

טעמים של שקר.

ועל-כן עקר קטרוגו והתגרותו הוא בהשמחה של המצות, כי אינו מניח לשמח בשום מצוה מחמת שמכניס בפירות שהם טעמים של שטות בשביל עסקי עולם הזה חס ושלום שעל-ידי זה בודאי אין לשמח חס ושלום בשום מצוה, כי בעולם הזה אין שום שמחה פנ"ל ומחמת קנאתו של המן במרדכי וישראל שראו שהם חזקים כל כך בעשית מצותיהם ועושין אותם בשמחה גדולה ובמסירת נפש על-ידי זה נתקנא בהם מאד עד שרצה להעבירם מן העולם חס ושלום ומחמת שעקר קנאתם הוא בהשמחה של המצוה, כי על גוף המצוה הם יכולים לומר חס ושלום שהוא נימוס חס ושלום כמו שאר נימוסי העובדי כוכבים חס ושלום, אבל מאחר שראים שישראל מוסרים נפשם על קדוש השם בשמחה גדולה בשביל עשית המצות כמו שראינו שרבי עקיבא הוה נחין וחייד בשעה שדנו אותו לפני טורנוסרופוס הרשע ימח שמו, כמובא במדרש שוחר טוב משלי, וכיוצא בזה בשאר קדושים וכל ישראל קדושים שמחים במצותם, ובה מתקנא המן שהוא בחינת הכופרים ביותר ועל-כן כפורים שאז נכנע המן-עמלק שהם בחינת הכופרים הנ"ל אז עקר המצוה הוא שמחה, כי זה עקר הכנעתו פנ"ל:

הרברים נוראים והם יסוד כל חייו - ומכאן נבין שהנקודה של עמלק הוא כח הכפירה שיש כשחיים בלי הצדיק, שהמצוה הוא רק מנהג ואין בה איזה נקודה פנימית וכו', וכן בכמה דרכים שמסתירים הדרך שרבינו גילה שהמצות הם בחי' 'צו' - התגלות אור השמחה והחיות לתוך עולם השפל בבת, לשמוח ולהיות קרוב להשי"ת כמוצא שלל רב ממש.

ה) וזה בחינת גרל הפלגת השמחה מאד מאד שנוהגים כל ישראל כפורים להרבות אז בשמחה גדולה מאד ועושים אז כל מיני צחוק וצחוק בשביל להרבות השמחה, כי עקר מצות פורים הוא השמחה פנ"ל ועל-כן עושים כל מיני צחוק ומילי דשטותא ועושים אז מעשה שכרות ושטות בשביל השמחה, כי איתא בדברי רבנו זכרוננו לברכה בכמה מקומות כמה אזהרות גדולות שצריך האדם להרגיל את עצמו להיות בשמחה תמיד. ואיתא בדברי הקדושים שאי אפשר להיות בשמחה כי אם על-ידי מילי דשטותא דיקא, שעושין עצמן בשוטה ומשמחין את עצמן במילי דשטותא, כי מחמת שטבע האדם נמשך אחר העצבות מאד, כי כל אדם מלא יסורים ויגונות כידוע לכל אחד ואחד על-כן צריכין להכריח את עצמו בכל הכחות להיות בשמחה ועקר השמחה אי אפשר להיות כי אם על-ידי מילי דשטותא, כמו ששמעתי מפיו זכרוננו לברכה שאמר בזה הלשון "סע האט א פנים אז מע קען מער ניט פרייליך זיין נאר מיט נאריש מאכין זיך" וכן דבר עוד מזה כמה פעמים.

וזהו הענין מה שהיו נוהגין כל הצדיקים הגדולים המפרסמים שהיו בימינו שעל-פי רב היה להם אנשים שהיו כמו ברחנים, והיו עושים לפנים כל מיני צחוק ושטות כמפרסם והכל בשביל שמחה, כי אין דבר מזיק לעבודת ה' כמו העצבות, כמובא בכל הספרים הקדושים, ומגדל מרירת וצרות הגלות המר הזה בגוף ונפש וממון אי אפשר להיות בשמחה כי אם על-ידי מילי דשטותא דיקא פנ"ל וזה בחינת מילי דבריחותא שהיו נוהגים התנאים ואמוראים הקדושים קדם הלמוד כדי לבא לשמחה על-ידי מילי דבריחותא שהם מילי דשטותא דיקא וזהו בחינת מה שכתוב בזה הקדוש (ויקרא דף מז), שרב המנונא סבא הוה מסדר קמי חבריא פרקא דמילי דשטותא, הינו פנ"ל כי עקר גלות ישראל שהוא גלות השכינה, עקר הגלות הוא מה שהעצבות, שהם הסטרא אחרא והקלפות, מתגברין על ישראל ואינם מניחים אותם לשמח בה' ובתורתו

הקדושה, כמבאר בהתורה אמעעותא דעלמא הנ"ל שזהו עקר גלות השכינה שהוא שמחתן של ישראל שעקר גלותה כשהעצבות מתגבר עליה, דהינו על ישראל חס ושלום, עין שם:

חיוב גדול שיהיה לנו ברחן [בדרך הלצה]

הרי שיש מנהג של צדיקים גדולים וגם מנהג התנאים וכו' וכו' וכן מקובל מאבותינו הקדושים וכו' וכו' - וכאשר אין בידינו לעשות כל המנהגים של הצדיקים והתנאים וכו' וכו', ועוד אין לנו בכח להתנהג בדיוק בקדושתם הגדולה - עלינו לקבל לפחות מנהג אחד שכן אפשר, והוא שיהיה לנו ברחן לשמח אותנו בכל עת - כך אומר ר' נתן - ואם אין לך לשלם לברדחן אז מוכרח שתהיה הברדחן לברך זה מובן בעומק העיון ברברי ר' נתן אלה- ועלינו לקיים זאת מיר בלי שהות - ויש להודיש שרבינו לא אמר ענין זה פעם אחד, רק דיבר מזה הרבה הרבה מאד, כי זההיר מאד על שמחה בכל עת ובכל מצב - ומובן שבזה נוכל ללכת בשאר הדרכים של הצדיקים והשו"ע והתנאים וכו' וכו' בררכי אבותינו כמאז ומקדם ממש.

נמצא שעקר גלות השכינה וכנסת ישראל הוא מה שהשמחה היא בגלות ועל-כן עכשיו בגלות שעקר הגלות הוא שהשמחה נפלה למטה בגלות ומשם נמשך כל השמחה של העובדי כוכבים והרשעים ההולכים בשרירות לבם אשר באמת הם רחוקים משמחה אמיתית, כמו שכתוב (משלי יז), ילך כסיל לתוגה לו כי כל ימיו כעס ומכאובות וכו', כי הסטרא אחרא נקראת יגון ואנחה בידוע, אך כל השמחה שיש אצלם נמשך רק מבחינת גלות השכינה שהיא שמחתן של ישראל שהוא עכשיו בגלות ומשם נמשך ניצוצי השמחה שנפל אצלם בגלות ומשם כל שמחתם לפי שעה ועליהם נאמר, ולשמחה מה-זה עשה, כמו שכתוב (קהלת ב) לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מה-זה עשה, לשחוק אמרתי מהולל, לשון מעררב, הינו שכל השמחה שאינה לשמים היא נמשכת רק מתערובות ניצוצי השמחה שנפלה על-ידי גלות השכינה ונתערבה ביניהם והם מהפכים וממירים רע בטוב ולוקחים השמחה שבאה ממקום עליון מאד ועומחים עמה ברברי תאוות רעות שלהם אשר באמת הם יגון ואנחה ומרים ממות ועל-כן בודאי ולשמחה כזאת מה זה עשה כי אחריה יגון ואנחה, כמו שכתוב (משלי יד) ואחרית שמחה תוגה.

ועל-כן מחמת שעכשיו השמחה בגלות היא מלבשת במלין דעלמא שהם מלין דשטותא על-כן מי שרוצה לבוא לשמחה לשמח בקדושת יהדותו במה שזכה להיות מזרע ישראל ולא עשני גוי אי אפשר לבא לשמחה כי אם על-ידי מילי דשטותא דיקא, כי לשם נפלה השמחה מחמת גלות השכינה שהוא שמחתן של ישראל כנ"ל ועל-כן איש הישראלי כשמשמח את עצמו על-ידי מילי דשטותא אזי נעשה מזה תקון גדול בחינת עלית ניצוצי השכינה מגלותה כי מעלה ניצוצי השמחה מן הגלות מאחר שהוא בא לשמחה על-ידי מילי דשטותא אלו, כי תכף כשאיש ישראל הוא בשמחה, תכף חזרה ועלתה השמחה למקומה ושרשה שהיא אצל ישראל ששם שרש השמחה האמתית, כי ישראל יש להם לשמח כל ימיהם בכל מיני שמחה בלי קץ וסוף מאחר שזכינו להאמין בה' ובמשה עבדו ובתורתו הקדושה וכו', כי מקור נשמת ישראל הוא בבחינת שמחה שהיא השכינה שהיא שמחתן של ישראל ששם שרש נשמתנו, כמו שכתוב (ישעיהו מו), העמסים מני בטן הנשאים מני רחם שישאלם הם חלק מהשכינה שהיא השמחה כנ"ל:

כשעובדי ה' יזהרו להיות בשמחה יצליחו ברוחני ובגשמי

עיקר הריחוק מהתורה הוא מציאות השקר של השיכורים והזמרים שמזמרים וקופצים וכו' ונרמה שיש איזה חיות בעוה"ז, וזאת עיקר גלות השכינה שהשמחה בגלות, ונרמה ששיך לחיות מחבירים וחגיגות וזמירות ושירים, ובאמת הרי כל זה הצגה בשביל פרנסה והמשכת השקר, וזה מעשה אחשוורוש והמן שישבו לשתות, כך נמשך העולם עד היום בשמחה של שקר, שכל כוחה מעוותתינו הרבים נפילת כוחות וניצוצי הקדושה לעמקי הטעות וכחות הרשע, כי אם היו מכירים מציאות החיות של התורה היו כולם מתעוררים מאד לתשובה, ואם עובדי השם יזהרו להיות בשמחה היו מצליחים לזכות לתשובה ודביקות והצלחה בכל, אלא שיש טעות כאילו מצוה להיות שבור - והרי רבינו ציוה שעה של התבודדות ועת של לב נשבר, ושאר היום להזהר בשמחה, ובכל רגע שמקיימים זה הרי גורמים עליית השכינה, ולפי מה שממשיכים ללכת במדרגות השמחה הרי מתעלים העולמות ככל המבואר בהמאמר, וזוכים לתיקון הנר"ן ממש.

לזאת גם כאשר עובר על האדם מה שעובר בפרנסת הגוף והנפש, חובות וכל מיני צער, גם אם ישב ללמוד והפריעו לו, וישב עוד פעם ללמוד, ומנעו ממנו, והוא בא להתפלל ואינו יכול, ולא מסתדר לו שום דבר, גם אז יתחזק לשמוח בנקודה של יהדות ואח"כ יראה שהכל כן יסתדר וישלים סדר היום ממש.

דוד המלך צועק על האיביים שהם הדאגה והעצבות, ובעת הצורך עשה מילי דשטותא להנצל מהם

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים לד) לְדוֹד בְּשֹׁנוֹתַי אֶת טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיִּגְרָשׁוּהוּ וַיִּלְךְ כִּי דוֹד הַמֶּלֶךְ הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דוֹד מְשִׁיחַ בְּיָדוֹעַ שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמֻחָה כִּנ"ל וְעַקֵּר הַמַּלְחָמָה שֶׁל דוֹד עִם הַסֵּטְרָא אַחְרָא וְהַקְּלָפוֹת הַיָּדִי רַק לְשֹׁבֵר הָעֲצָבוֹת וְלִזְכוּת לְשֻׂמְחָה שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עֲשָׂרָה מֵינֵי נְגִינָה שֶׁהַמְשִׁיחַ דוֹד בְּעוֹלָם עַל-יְדֵי סֵפֶר תְּהִלִּים שֶׁכֻּלֹּל מִכָּל הָעֲשָׂרָה מֵינֵי נְגִינָה שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שם ב), עָלֵי עֲשׂוֹר וְעָלֵי נָבֶל וְכו' כִּי שְׂמֻחָתָנִי ה' בְּפִעֲלֶךָ וְכו' כְּמוֹ שְׂכָתָב רַבְּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה בְּמָקוֹם אַחֵר וְכֵן מְבֹאָר בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ שֶׁדוֹד הַמֶּלֶךְ עָלֵי הַשְּׁלוֹם הוּא בְּדָחָא דְמַלְכָא שְׂאֵפְלוֹ בְּעַת שֶׁהַתּוֹדָה עַל חֲטָאוֹ בְּשִׁבְרִית לֵב לֹא עֲזַב אֶת דְּרָכֵי בְּדִיחָתוֹ, כְּמִבְאָר שָׁם בְּזֶהר, עֵין שָׁם.

כִּי דוֹד הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה שֶׁהִיא בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא שְׂמֻחָתָנִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל וְעַל-כֵּן בְּעַת שְׂבָא דוֹד בֵּיד הַפְּלִשְׁתִּים בְּגִלוֹת וְתַפְסוֹ אוֹתוֹ וְהִבִּיאוּהוּ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַרְצוּ לְנַקֵּם בּוֹ וְרָאָה דוֹד שְׂאֵי אִפְשָׁר לְהַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם וְלִצְאָת מֵהֶם כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂמֻחָה שְׂעַל-יְדֵי זֶה עֵקֶר הַהִתְגַּבְּרוּת עַל הַקְּלָפוֹת וְהַסֵּטְרָא אַחְרָא שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת כִּנ"ל, אֲבָל בְּעַת תְּקוּף הַגְּלוּת שְׂמַתְגַּבְּרִין בְּמִרְיַת הַשְּׂעֻבּוֹד וְאֵינִם מְנִיחִים לְשֻׂמּוֹחַ וְאִם כֵּן מֵאִין יָבֵא עֲזָרוֹנוֹ כִּי אִי אִפְשָׁר לְהַמְלִט מֵהַסֵּטְרָא אַחְרָא כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂמֻחָה, וְלְשֻׂמְחָה אִי אִפְשָׁר לִזְכוּת מַחְמַת תְּקוּף הַתְּגַבְּרוּתָם בְּגִלוֹת כִּנ"ל, עַל-כֵּן דוֹד הַמֶּלֶךְ שֶׁהִיא שְׂמֻחָתָנִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּשֹׁפֶל בְּגִלוֹת בֵּיד הַסֵּטְרָא אַחְרָא שֶׁהֵם הַפְּלִשְׁתִּים חָנָן ה' אוֹתוֹ בְּעֵצָה הַזֹּאת שֶׁעָשָׂה עֲצָמוֹ כְּשׁוֹטָה מְמֹשׁ וְעָשָׂה מְעָשָׂה שְׂטוֹת וְשָׁגְעוֹן מְמֹשׁ וְהוֹרִיד יָרִיד עַל זְקֵנוֹ וַיְתוֹ עַל דְּלִתוֹת הַשְּׂעֵר וְכו' (שְׂמוּאֵל-א כא) וְעַל-יְדֵי זֶה נִמְלֵט מֵיָדָם, כִּי עַל-יְדֵי מִילֵי דְשְׂטוֹתָא דִּיקָא בָּאִים לְתוֹף שְׂמֻחָה שְׂעַל-יְדֵי זֶה נְצוּלִין מֵהֶם, כִּי עֵקֶר

ההתנגדות עליהם הוא על-ידי שמחה, ואי אפשר בגלות לשמח כי אם על-ידי מילי דשטותא דיקא כנ"ל וזהו בחינת שמחת פורים שעושין אז כל מיני שחוק ומילי דשטותא בשביל שמחה, כי עקר השמחה הוא על-ידי מילי דשטותא דיקא כנ"ל:

הרי שכל האויבים והשונאים של דוד, אשר בתהלים צועק כל כך שיש לו צרות ואויבים, כולם הם דרכי הדאגה והעצבות, כי הוא בחי' מלכות שצריך להתעלות לשמחה וחיות באור הרעת, ויש מה שבא לעכב, ועל זה התפלל תמיד, ובעת שתפסו אותו ממש ברח מהם ע"י העצה המתבקשת של מילי דשטותא, ושם בא לברך את השם להודות ולהלל על כל 'א-ב' אברכה את ה', בהשם תתהלל נפשי, אשרי יחסה בו, יראו כי אין מחסור וגו' קרוב ה' לנשברי לב, והכל בבחי' מי האיש החפץ חיים המבואר בתורה ל"ג בחי' שלום, למצוא את השם בכל מקום - כאשר שם מתגלה ענין פורים להאיר להניצוץ שבגלות שהוא חסרון השמחה, כמו שממשיך בענין פורים באות הבא.

זו וזהו בחינת (מגלה ז) חיב אנש לבסומי בפורי' עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, כי בפורים אז עקר הכנעת זהמת הנפש שהוא העצבות בחינת בעצבון תאכלנה כנ"ל. וצריכין אז להעלות השמחה מעמקי הקלפות בבחינת מי יימר הנ"ל עד שנוכח על-ידי השמחה להשיג בחינת התשעה היכלין הנ"ל שעל ידם משיגין אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי שזהו בחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע כנ"ל.

ועל-כן חיב אנש לבסומי, דהינו להשתבר בפורים בשביל שמחה, כמו שכתוב (תהלים קד), ויין ישמח לבב אנוש. וצריכין להגדיל השמחה עד שיזכה על-ידי השכרות והשמחה של פורים לבא לבחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע שזהו בחינת עד דלא ידע וכו'.

כי עקר אחיזת הטוב והרע שזהו בחינת ברוך מרדכי וארור המן, עקר אחיזתו הוא מעץ הרעת טוב ורע שעקרו נמשך מבחינת (משלי טז) נרנן מפריד אלוף, דהינו שמפריד בחינת הכתר שהוא בחינת אלף, בחינת פלא שהוא המסדר והמישב את המוחין שהוא המעכב את המוחין מרדיפתו, שעקר השגת הידיעה הוא על-ידי זה דיקא בבחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע שבחינת לא נדע הוא עקר תכלית הידיעה ומי שזוכה לזה אז נכלל הידיעה והעדר הידיעה יחד שהם בחינת הרדיפה והמעכב שבאמת שניהם אחד בשרשם ועל-ידי זה עקר תכלית הידיעה ואז נתבטל הרע לגמרי, כי עקר אחיזת הרע הוא העדר הידיעה והסתרתו שנמשך מחמת רבוי אור שגורם שבירת כלים שזהו מחמת שאינם כוללים הידיעה והעדר הידיעה יחד (וכאשר יבאר עוד מזה לקמן בעזרת השם יתברך) ועל-כן בפורים אז צריכין להשתבר עד שיבואו לידי שמחה כזאת עד שיזכה לבחינת תכלית הידיעה הנ"ל ששם נכלל הרדיפה והמעכב יחד, שהם הידיעה והעדר הידיעה שניהם נכללין יחד בבחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע, ושם נתבטל כל הרע לגמרי כנ"ל וזהו בחינת עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, כי שם אין שיעד לומר טוב ורע, כי שם בלוי אחד בלוי טוב וכנזכר לעיל:

עבודת מצוות הפורים לכלול הרדיפה והמעכב

בזה מתגלה עבודת סעודת פורים שהוא עליה לשורש אור א"ס שמתגלה בפורים, כדי להכניע

ג. ודילג על אות ו' כי אז לא היה בו אור של ו' היינו ז"א - הרעת ורק גילה אורה בתוך זה עני קרא - עליית המלכות.

ליקוטי הלכות ח"א דף קצ"ח - ר"ב הלכות נפילת אפיים א-ד אות ט'

שורש הקליפות בכח קריאת המגילה ומצות היום - וזה עיקר העבודה לעשות כח של רדיפה לאור א"ס וגם כח מעכב, כדי לקבל האור א"ס בתוך הכלים, לתקן השבירה שהוא המן זרש, להכניע אחיזתם שגורמים עצבות וצרות ח"ו, וזה ע"י השמחה הגדולה בהש"ת שעולה ועולה להעלות ה'מי יימר' - כל הנפילות, עד א"ס ושם עולה כח מעכב ע"י השכרות של פורים שהוא שורש ביטול המח ובבלבול שנכלל להיות מעכב לאור א"ס, ומתהפך להיות שורש של תיקון המוחין של כל ישראל והמשכת שפע הרחמים לכל הצלה פדות ושמחה.

ח) וזה בחינת ארבע פרשיות, פרשת שקלים ופרשת זכור ופרשת פרה ופרשת החדש, שקורין באדר סמוך לפורים מלפניו ומלאחריו שכל זה הוא הכנה לגאלת ישועת ישראל שנזכה בניסן שבו נגאלו ובו עתידין להגאל, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (ראש השנה יא) כי עקר גאלת ישראל מן הגלות הוא על-ידי השמחה, כמו שכתוב (ישעיה נה), כי בשמחה תצאו, כמו שמבאר לעיל בהתורה הנ"ל, הינו על-ידי עשית המצוה בשמחה שעל-ידי זה עולה השכינה מהגלות וכו' כנ"ל, עד שזוכין להשיג אור האין סוף וכו' כנ"ל

וזהו בחינת פרשת שקלים, כי מצות שקלים היא בשביל הקרבנות וקטרת שעל-ידי זה עקר עלית ניצוצות הקדושים מן הקלפות ועל-כן נאמר בקרבנות וקטרת שמחה כמו שכתוב בקרבנות (דברים יב), ושמחתם בכל משלח ידכם ושמחת בכל הטוב אתה וביתך וכיוצא בזה בפסוקים הרבה וכן בקטרת נאמר קטרת ישמח לב וכמו שמבאר בהתורה הנ"ל ועל-כן היו הלויים מנצחים בשיר על הרויך בשעת הקרבנות, כי שיר וזמרה הוא בחינת שמחה, כי על-ידי הקרבנות וקטרת עולין כל ניצוצות הקדושה מן הקלפות והעקר על-ידי השמחה שנמשכת על-ידי הקרבנות וקטרת, כי עקר עלית הקדושה מן הקלפות הוא על-ידי השמחה כנ"ל וזהו בחינת שקלים שמחייבים לתן בכל שנה בשביל קרבנות צבור וקטרת שהם בחינת שמחה כנ"ל, כדי להעלות על-ידי זה כל ניצוצי הקדושה מגלות הקלפות.

ועל-ידי זה עולין למעלה עד שזוכין לברפת השכל עד שמתקנין המסדר והמישב את המוחין שהוא בחינת הכתר, שעל-ידי זה דיקא זוכין על-ידי הרדיפה והמעכב של המסדר והמישב הנ"ל להשיג אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי ואז נעשין התשעה היכלין דלאו אנון נהורין וכו', כמבאר היטב בהתורה הנ"ל, עין שם היטב וכל זה זוכין על-ידי עשית המצות בשמחה דיקא שהוא בחינת קרבנות וקטרת כנ"ל, שזהו בחינת שקלים שמהם נעשו קרבנות וקטרת כנ"ל וזה בחינת (שמות לח) בקע לגלגלת. לגלגלת דיקא, כי גלגלתא דא פתר, כי עקר התקון הוא לזכות לתקן המסדר והמישב את המוחין שהוא בחינת פתר גלגלתא שעל ידי זה עקר השגת בחינת תשעה היכלין הנ"ל כמובן בהתורה הנ"ל:

כי כח הגאולה הוא בחי' תיקון הנר"ן ע"י האור שלמעלה מהם, בבחי' התגלות השמחה עליות המלכות בכח בקיעת התגלות מידת הרחמים בחי' בקע לגלגלת שמבואר באררא שמרמז על הארת בחי' גלגלתא בחי' אור הרחמים, להוציא ישראל מהגלות בכל שנה ושנה עד שנזכה לגאולה השלימה.

וזה מתחיל בכח ימי הפורים שהם הכנה לפסח - ולזה מתחילים מחדש להתקשר לכח הקרבנות והקטורת של בית המקדש שמהם נמשכו השמחה ומתגלה בחי' קטורת וקרבנות שהוא כח התעלות השמחה ע"י כל נקודה טובה מכל מה שיוורד לברר מהבהמיות בבחי' קטורת, ומגלה שמחה שזה בחי' שקלים.

ט) וזהו (שם ל), כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו וכו' ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם זה יתנו וכו' מחצית השקל בשקל הקדש וכו' מחצית השקל תרומה לה' ומבאר בפרוש רש"י ובדברי רבותינו זכרונם לברכה (ברכות סב) שהמגפה תוכל לשלול חס ושלוש על-ידי המנין על-כן צוה התורה שיתן כל אחד מחצית השקל כדי שלא יהיה בהם נגף, כמבאר בפסוק גופה, כי עקר אחיזת סטרא דמותא חס ושלוש נמשכת מבחינת מנין שהוא בחינת (קהלת ז) בקשו חשבנות רבים שנמשך על-ידי פגם עץ הדעת טוב ורע שאז נגזר מיתה על העולם, כי עקר פגם עץ הדעת טוב ורע הוא בחינת בקשו חשבנות רבים שהוא בחינת פגם כל החוקרים הנכנסין בחקירות וקשיות למעלה משכלם עד שבאים על-ידי זה לכפירות גדולות ולאפיקורסות גמורה. כי באמת אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' וכמו שכתוב (ירמיה ח), הנה ברבר ה' מאסו וחכמת מה להם כי השם יתברך לית מחשבה תפיסא בה כלל ואי אפשר לידע מאלקונו יתברך כי אם על-ידי מעשים טובים, הינו על-ידי עשית המצוה בשמחה שעל-ידי זה דיקא זוכה לעלות למעלה מעלה עד שזוכה להשיג אור אין סוף בבחינת מטי ולא מטי בבחינת התשעה היכלין הנ"ל, שזה עקר השגת אלקות, אשרי הזוכה לזה.

כח מחצית השקל להנצל מהחשבונות הרבים המונעים השמחה

ועקר תכלית שלמות התקון שזוכין על-ידי עשית המצוה בשמחה הוא מה שזוכין על-ידי זה לתקן את בחינת המסדר והמישב את המחין שהוא בחינת כתר שהוא גבוה מן הכל ואף-על-פי שזאת הבחינה הוא כמו מונע ומעכב את המחין מרדיפתו להשיג אור האין סוף, אף-על-פי-כן באמת, אדרבא, זהו עקר תכלית שלמות תקון המחין ואי אפשר להשיג שום השגה אמיתית כי אם על-ידי זה דיקא, דהינו על-ידי תקון המסדר והמישב שהוא בחינת כתר שהוא כמו מעכב את המחין מרדיפתם וכמבאר בהתורה הנ"ל וזה הכתר שהוא בחינת המעכב המסדר והמישב את המחין כנ"ל, זה אי אפשר להשיג כי אם על-ידי עשית מצות מעשיות דיקא, דהינו על-ידי עשית המצות בשמחה כנ"ל, כי עקר תכלית שלמות השמחה הוא שם בבחינת כתר בבחינת (ישעיה לה) ושמחת עולם על ראשם. 'על ראשם' דיקא זה בחינת כתר גלגלתא שהוא בחינת על ראשם כנ"ל, כי הכתר הוא על הראש, כי הוא למעלה מהראש והמחין, כי הוא המסדר והמישב את המחין ושם עקר השמחה בחינת ושמחת עולם על ראשם, 'על ראשם' דיקא כנ"ל והעקר כשזאת השמחה עולה מעולם העשייה דיקא, דהינו כשזוכין לעשות מצות בשמחה שאז דיקא זוכין לבחינת כתר הנ"ל שהוא המסדר והמישב שעל-ידי זה דיקא נעשין תשעה היכלין הנ"ל שעל-ידי זה דיקא משיגין אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי וכו' כנ"ל, כי עקר שלמות זכות הצדיק שזוכה על-ידי מעשיו הטובים הוא כשזוכה לבחינת כתר שהוא גבוה מן הכל שהוא בחינת המסדר והמישב הנ"ל שעל-ידי זה עקר השגת אלקות, דהינו השגת אור אין סוף וכו' כנ"ל

וזהו החלוק שבין אדם למלאך שהאדם הצדיק הוא גבוה הרבה מן המלאך כמובא ועקר החלוק הוא בבחינת השגת הכתר הנ"ל, כי לבחינת השגת הכתר הנ"ל אין זוכין כי אם על-ידי מעשה התחיתונים דיקא בעבודת ובמעשים טובים דיקא ובשביל זה נברא האדם בזה העולם השפל לעבדה ולשמרה בפקודין ועשה ולא תעשה כדי לזכות לבחינת הכתר הנ"ל שהוא תכלית שלמות האדם, כי על-ידי זה עקר השגת אלקות כנ"ל, כי השם יתברך ברוך הוא מרומם ומנשא למעלה מכל המחשבות מאד מאד, כי לית מחשבה תפיסה בה כלל ואין שום נוצר

ונברא ונעשה ונאצל למטה ולמעלה למעלה שיוכלו להשיגו, כי ה' עליון נורא מאד, נעלה על כל ההשגות של כל הרי מעלה ומטה וכל ברואי מעלה ומטה כלם ירעדו ויפחדו מאימת שמו הגדול ומלאכים יחפזו וחיל ורעדה יאחזו בזכרם אימת שמו וזכרו הגדול והנורא יתברך ויתעלה לנצח וכמו שאנו אומרים בברכת קריאת שמע וכלם עושים באימה וביראה רצון קונם וכו' והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעמת שרפים וכו' וכמבאר בפסוקים רבים וברברי רבותינו זכרונם לברכה וכל ברואי מעלה ומטה הכל רועשין ובווערים ומתלהבים ורודפים מחשבתם להשיג השגת אלקותו תברך אבל אי אפשר להשיג השגת אלקותו יתברך כי אם בבחינת מטי ולא מטי כנ"ל. וזה אי אפשר להשיג בתכלית השלמות כי אם על-ידי העבודה של מעשה התחתונים דיקא, כי עקר מניעת ההשגה הוא מחמת רבוי אור שאי אפשר לקבל בידוע:

עיקר נסיון האדם הוא בבחי' בקשו חשבונות רבים, שיש לו חשבונות והוא חושב וחוקר-וזה עיקר הריחוק מאמונה ח"ו, וגם מי שמאמין נכשל בזה בדרך שני, שיש לו חשבונות על מה שנפל ומה שלא זכה, ואיך שייך שמותר להיות בשמחה הרי בוודאי מקלקל בזה יותר ומכעים ח"ו... כי אסור להיות בשמחה כי נדמה שמקלקל יותר ויותר, אלו הם החשבונות הרבים הפוכים מהאמת, ותיקונם רק ע"י הארת אור השם מאור ההתחלה של שמחה שמכה במעכב, ומתקן בחי' גלגלתא, הארה של רחמים שמציל מכל דין ושטות.

כי כל העולמות והמלאכים רוצים להשיג ובווערים מאד, אבל מכיון שאין להם ירידה לבחי' שבירת הכלים אינן יכולים לעלות יותר ממה שהשם נתן להם, אבל האדם פועל למעלה יותר ויותר מחמת שמברר ממקום נמוך כזה ונעשה כזה נחת ומזה נמשך עליו דייקא מבחי' גלגלתא, שהוא כח של מחצית השקל שמעוררים לפני ר"ח אדר.

סוד בנין הכלים לקבל האור בהדרגה ובמדה

ועקר הכלים וההיכלות לקבל האור בהדרגה ובמדה בבחינת מטי ולא מטי הם נעשין על-ידי תקון הכתר דיקא שהוא המסדר והמישב את המוחין שהוא כמו מעכב ומונע את המוחין מרדיפתם שעל-ידי זה עקר ההשגה כנ"ל וזה אין זוכין כי אם על-ידי מצות מעשיות דיקא וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פ"ח), בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע ירדו ששים רבוא מלאכים ונתנו שני כתרים על ראשם וכו', שנאמר, ושמחת עולם על ראשם נמצא שעל-ידי קבלת התורה בחינת נעשה ונשמע וכו' לבחינת כתר שעל-ידי זה עקר ההשגה, כי זה העולם העשייה הוא תכלית הגשמיות והוא עקר מסך המבדיל בפני השגת אלקותו יתברך, אבל פשוטין לעבד את ה' בזה העולם העשייה ולעשות מצות מעשיות בשמחה, אזי זה עקר התקון, כי זוכה על-ידי המצות מעשיות בשמחה, שמברר ומתקן ומעלה את בחינת העשייה מבחינת מסך המבדיל נעשה ממנו בחינת כתר שהוא גם כן בחינת המבדיל ברוחניות עליון, כי הכתר פרוס בין הנאצלים לבין המאציל כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, כי הכתר הוא כמו מונע ומעכב את המוחין מרדיפתם להשיג אור האין סוף, אבל זה המניעה והמעכב הוא עקר התכלית שלמות התקון כנ"ל, כי אי אפשר להשיג השגת אור האין סוף כי אם על-ידי זה דיקא נמצא שמבחינת עשייה גשמיות שהוא עקר המניעה והמעכב והמסך המבדיל והמונע מהשגת אלקותו יתברך כשזוכה לטהר ולקדש את העשייה על-ידי עשיית המצות בשמחה אז מזה דיקא עקר התקון, כי עולה על-ידי זה למעלה למעלה עד שנעשה על-ידי זה דיקא